

Ω! ΑΣ ΗΤΑΝ...

Ω! ἄς ἦταν μόνο μιὰ στιγμή
σ' ὅλα της πέρα τῆ ζωῆ
νάκλεινα, ἐδῶ, σπαρταριστὴ
μεσ' στήν καρδιά μου.

Κι' ἔτσι κλεισμένη πιά βουβά,
ἀνατριχίλες νὰ σκορπᾶ
στὰ ἐρειμωμένα, στὰ φτωχὰ
τὰ σωθικά μου.

Ψυχὴ καὶ σάρκα ἕνα τὰ δυό,
καὶ θὲ νὸ ροιώσω τὸ γλυκὸ
τὸ πιὸ μεγάλο καὶ τρανὸ
κι' ἀπ' ὅλα πάνω.

Ω! ἄς ἦταν μόνο μιὰ στιγμή
νάκλεινα πλέρια τῆ ζωῆ
μεσ' στήν καρδιά σπαρταριστὴ
καὶ νὰ πεθάνω.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο CARA MIA

Σ' ἀγάπησα κι' ἀκόμα σ' ἀγαπῶ
Κλαίει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν πόνο
Καὶ μέσ' στῆς μουσικῆς τὸ γλυκὸ τόνο
Τὴν ξωτικιά μορφή σου ἀναπολῶ.

Σ' ἄλλο ἔρωτα, σὲ γλέντια καὶ κραιπάλη
Ζητῶ τῆ λήθη μάταια νὰ βρῶ,
Μὰ μέσα στῆς ψυχῆς μου τὸ ἱερὸ
Τὴ θεϊκιά μορφή σου φέρνω πάλι.

*Ω, τρικυμία τῆς καρδιάς μου
Καὶ τῆς ψυχῆς μου πόνε ἀπέ! — —
Ω, Ἔρωτα κακοῦργε, δολοφόνε!
Μοῦ ἔμπηξες τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά
Καὶ δὲ μ' ἀφίνεις ν' ἀγαπήσω ἄλλη πιά.*

ΔΡΑΜΑ 31. ΓΙ'. 27

ΑΕΑΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ

ΧΑΡΑ

ΣΤΗ ΔΑ Μ Μ. ΠΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΕ

*Νὰ καὶ μιὰ μέρα δίχως κακοκαίρι!
Διαλύθηκεν ἡ μαύρη συμφορά,
Καὶ πρόβαλε στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρη
Τ' ὀλόφωτο, πὸν τὸ καλοῦν Χαρά.*

*Χαρά· καὶ φωτολάμπανε τὰ μέρη
Πὸν φώλιαζαν σκότη θανατερά·
Ω! ποιὸς τὸ εἶδε, πέστε, ποιὸς τὸ ξέρεε
Τ' ἀστέρη π' ὀνομάζοντε Χαρά!*

*Μαύρη ἡ ζωὴ μου μέσα σὶὸ σκοτάδι·
Καὶ γιὰ καλό, τῆς Δυστυχίας τὸ χάδι, . . .
Μά, νά, λάμπει ἡ Χαρά πρώτη φορά!*

*Πὼς μὲ θαμπώνει, πὼς μὲ συνελπίσκει
Τὸ φῶς της, πὸν μὲ φέρνει, πὸν μὲ σέβνει; . . .
Ω, ποιὸς τὴν ἔχει νοιώσει τὴ Χαρά!*

ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΥΛΛΑΣ